

VIROLET

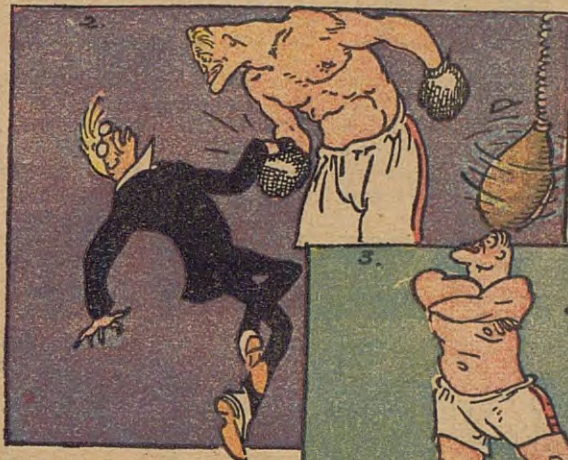
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UNA ENTREVISTA

per XIRINIUS

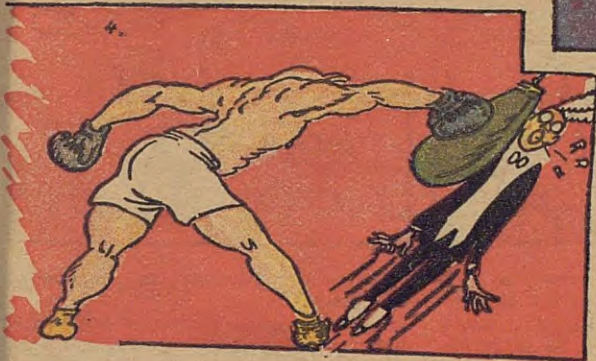

Déu vos guard, em cedirieu l'honor d'una entrevista.

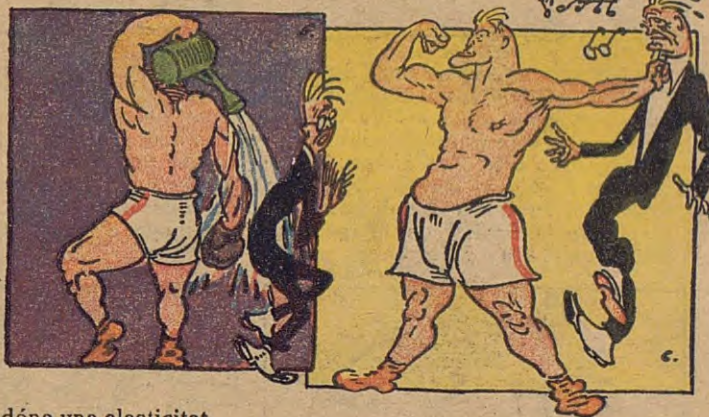

2. Si senyor, amb molt gust.

3. Com vostè veu, la meua complexió física és gran.

4. També he cultivat una bona escola.

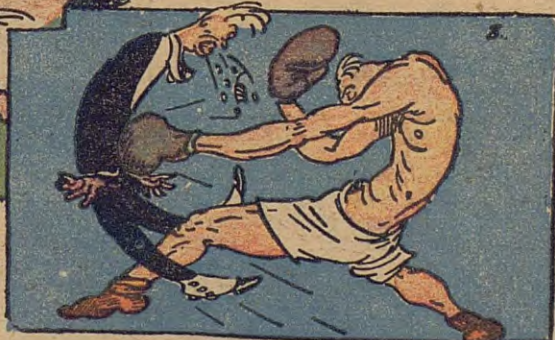

5. I, he seguit un aciençat règim.

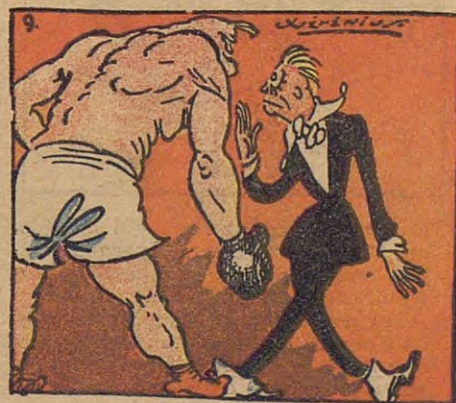
6. Ço que em dóna una elasticitat als múscles.

7. Que em permet aguantar el rival tot el temps reglamentari.

8. Donant-li després el cop fatal.

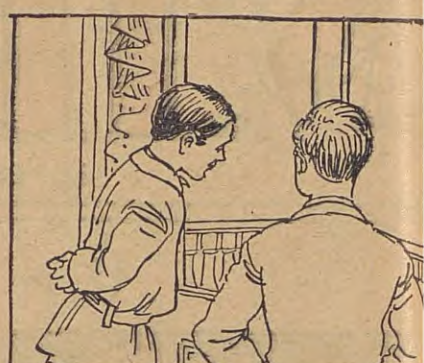
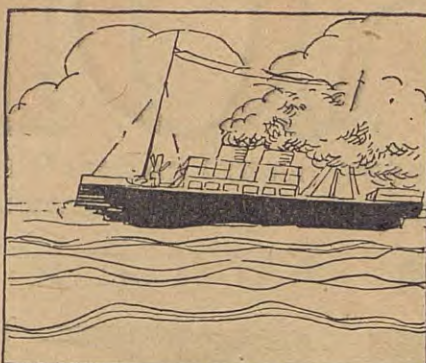
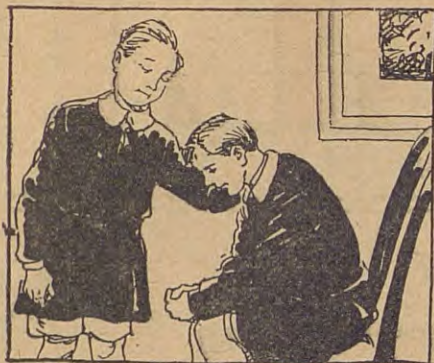

9. No cal, no seguim més, puix ja em sento satisfet.

En Miquel i en Francesc

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

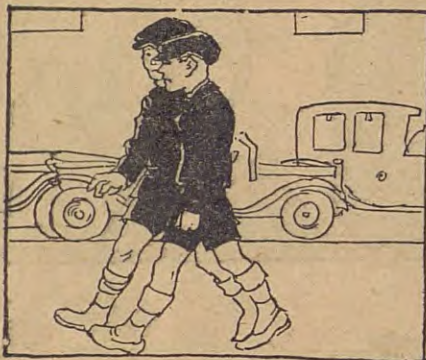

Quan en Miquel i en Francesc quedaren orfes, els seus oncles que, després de molts anys d'honorat treball, havien lograt crear-se una posició desembarassada a Xi e, els enviaren a buscar tot seguit per tenir-los amb ells i tractar-los com a fills.

Però, fou convenient d'esperar l'avinentsa que algun amic o cone-

gut fes el viatge, per no fer-los anar sols en una travessia tan llarga. Després de dos mesos d'esperar aquesta ocasió, feren el viatge en companyia d'un tal Joan Sugranyes, amic dels oncles dels nostres biografiats. El viatge fou completament normal de Barcelona a Buenos Aires. A Buenos Aires fou convenient pels assumptes del se-

nyor Sugranyes, romandre-hi uns dies, abans d'agafar el tren cap a Mendoza i passar la cordillera dels Andes a través de la gran foradada. Naturalment que per bona voluntat que el senyor Sugranyes tingués no podia pas anar pels seus assumptes de negocis amb les dues criatures cosides a les cames i com que els nois s'avorrien

a l'hotel, els consentí d'anar a passar l'estona passejant, amb la condició de no allunyar-se. Això els ho concedí perquè durant la travessia pogué comprendre que eren dos xicots entenenats i no gens betzols. D'aquesta manera es feren una idea de la importància de la capital de l'Argentina, més quan el senyor Sugranyes no per-

dia oportunitat per endur-se'ls a passejar més lluny. Acabades les diligències del senyor Sugranyes, havia destinat prendre el tren la tarda següent per anar cap a casa. Vet aquí que un pillet que havia observat que aquells nens de tant en tant sortien amb un senyor d'aspecte ric, procurà atrau-

re'ls per amagar-los i recollir després un rescat.

Si els pillets portessin marcada a la cara la seva dolenteria, ja no podrien enganyar ningú... però duen a cap les seves dolenteries moltes vegades emparats en un aspecte agradable i simpàtic de la seva persona. Per entrar en conversa els anà a preguntar

el nom d'un carrer i en dir-li els nois que no n'estaven enterats perquè eren forasters, ell els digué que també n'era de foraster i que havia anat a Buenos Aires per recollir els plànols d'una mina d'argent, que un germà seu li havia deixat en morir. Així fent l'innocent anà captant se la confiança dels inexperts orfes... — El pitjor del cas és que

he de menester diners per arribar a lloc i me'ls he gastat d'Europa a aquí. Si vosaltres me'n facilités iu, jo després vos associaria al negoci i en quatre dies seríem tots rics! — I com que a la tarda de l'endemà havien de marxar en el tren del Pacífic, pensaren que era una llàstima de perdre una tan bona ocasió de fer-se rics en poc temps, i

no haver d'ésser gravosos als seus oncles. Amb aquesta bona intenció pensaren (amb el poc cap que solen tenir els nois als tretze i catorze anys) que encara farien favor al senyor Sugranyes i als seus oncles si s'espavilaven pel propi compte. Com que sabien que el senyor Sugranyes duia dues mil pesetes, que els pertanyien de la venda

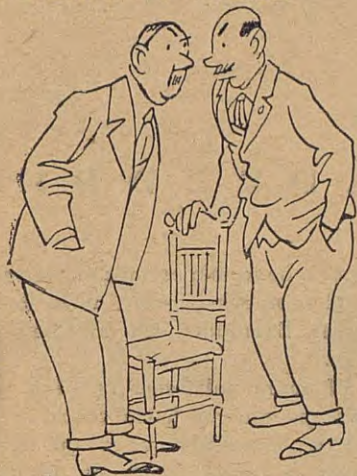
(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

ECONOMIA

— Ja li has fet aquell sermonet sobre economia a la teva dona?

— Sí.
— I quin resultat t'ha donat?
— Sí, mira, que m'ha fet deixar el tabac.

RESERVAT

Un home va pujar a l'express i s'instal·là en un compartiment on ja hi havia altres dues persones. El nou arribat era molt xerraire i aviat cercà conversa.

Dels dos que hi havia només un contestà a ses preguntes i entrà en conversa. L'altre restà silenciós fins que, arribant a l'estació propera, baixà del tren.

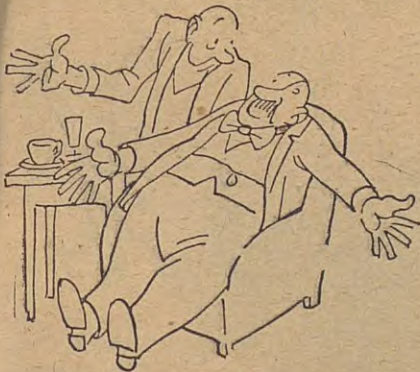
Com és que aquest senyor no ha badat boca? — preguntà el xerraire.

— Home — féu l'altre — no se n'ha adonat encara que seia en una butaca reservada!

QUIN HONOR!

En Xerramol acabava d'arribar d'un llarg viatge per l'Àsia subtropical i explicava les seves aventures als companys.

— Un dia vaig tenir l'honor de jugar un partit d'escacs amb el Sultà de Javaig, i dos amb el Rajah de Nowink.

— Oh, això no és res — féu un dels amics. — Jo una vegada vaig jugar a cartes amb quatre reis.
— Quatre reis?
— Sí, i dos asos.

ESTALVI

La vídua Penyes va comprar un vano, i per no gastar-lo massa de pressa l'aguantava quiet davant de la cara i movia el cap d'un costat a l'altre per ventar-se.

LA DEBILITAT

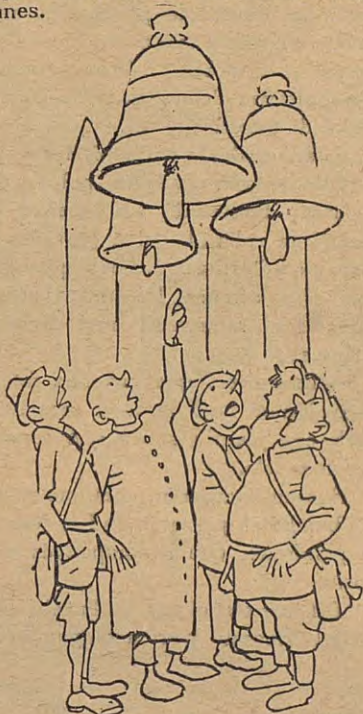
— Quan la meua dona em vol afaïllar — deia el senyor Negat, conegut per sa niciesa — em posa a taula el meu plat preferit: cervell.

— Ah, us ataca pel cantó flac, ja ho veig — féu el pacient interlocutor.

LES CALAMITATS

Uns turistes visitaven l'església d'un poblet acompanyats del sagristà que feia de cicerone.

Pujaren al campanar i els anava explicant l'utilitat de les diverses campanes.

— Aquesta és la de les hores, l'altra la dels quarts, la de més enllà la de difunts.

— I aquesta més grossa per què és? — preguntà un dels visitants.

— Aquesta — féu el sagristà — no més es toca en cas de venir al poble el diputat o calar-se foc, inundació o altres calamitats.

L'AIRET, L'AIRET...

En Vinaixa i en Bot, sortint del Bar Tomeu se'ls acudí entrar en una exposició de paisatges al carrer d'en Petritxol.

Davant d'un magnífic quadre que representava un bosc, en Bot exclamà: — Què t'en sembla d'aquesta obra d'art? No és magnífic això?

— Sí — féu en Vinaixa — està molt natural. Fins es veu com el vent fa anar els arbres d'un costat a l'altre.

per En GUILLEM D'OLORÓ

EXACTE

Un turista arribà a un poblet de muntanya on li fou presentat un vell de cent dos anys que encara estava sa

i fornit. El turista li féu varies preguntes, entre elles:

— Heu viscut en aquest poble tota la vida?

— Encara no — li va respondre el vell.

JENTENCIA DE METGE

La senyora Maria cuinava tan malament que tot sovint el seu marit s'enfadava i se n'anava a la fonda. Quan succeïa això havia de donar el menjar als pobres o als gossos del veïnat.

Un dia donà un estofat molt dolent que ni el seu marit l'havia volgut, ni els gossos, ni les gallines, a un vagabund.

A la setmana següent aquest tornà a passar pel carrer de la senyora Maria, i aquesta, en veure'l, sortí portant una cassola.

— Escó'teu — li preguntà — sou vós el mateix home que la setmana passada us vaig dar l'estofat?

— No senyora — contestà el vagabund, tot malencònic — no sóc el mateix home.

— Com s'entén que no, si us conec ben bé.

— Però és que l'estofat se'm va assestar malament i el metge m'ha dit que no seré mai més el mateix home!

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

HISTORIA D'HASSAN BADREDDIN

(Continuació)

çaren a cantar la generositat i les gràcies del jove desconegut amb cobles que improvisaven acompanyades dels instruments que sonaven amb entusiasme.

Els canvis d'una nit

En aquell instant s'obrí la porta de la cambra nupcial i aparegué la núvia Sett-el-Hosn seguida d'una munió d'esclaves, brillant com una hurí (1), i totes plegades semblaven les estrelles que envolten la lluna quan surt entre els núvols. Anava perfumada d'ambre, de mesc i de roses; la seva cabellera brillava sota la seda que la recobria; les seves espatlles es dibuixaven admirables sota els vestits sumptuosos tots brodat's d'or roig i portava uns collars, uns braçalets, unes diademes i uns anells, que només Al·lah sap la valor que tenien... En fi: Sett-el-Hosn estava tan bella com ho és durant sa catorzena nit la lluna plenat.

Hassan Badreddín continuava assegut en mig de l'admiració de totes les dames de la concurrència. Sett-el-Hosn anà apropant-se a l'estrada on estaven asseguts el nuvi i Hassan, tot imprimint al seu cos uns moviments delicats i graciosos com el gronxolament de les flors. Aleshores el nuvi, aquell palafrener nan, bru i untuós, s'aixecà i allargà les seves manasses a la núvia per abraçar-la i ella féu un xiscle i, esgarriada, es refugià al costat d'Hassan Badreddín...

I pensar que eren cosins i que no ho sabien ni l'un ni l'altre!

Sett-el-Hosn, tota plorosa, demanà al nostre amic:

— Al·lahumà! (2) Lliura'm d'aquest repugnant palafrener!

Aleshores Hassan Badreddín El Basrauí (3) tornà a llençar grapats de

monedes d'or a les seguidores de la núvia mentre tothom exclamava:

— Aquest sí que és el nuvi verader!

— A fora aquest simi de palafrener!

— Fora!... Fora!...

I totes les dones, així que passaven pel davant del pobre nan, apagaven la candela que duïen encesa, en senyal de desprecí, i li feien ganyotes i se li giraven d'esquena entre les riallades de totes les altres.

Quan arribà la mitja nit totes les dames anaren desfilant pel davant d'Hassan Badreddín i li besaven les mans o la roba i li deien paraules de respecte i d'estimació. Per fi quedaren sols el palafrener, Hassan i Sett-el-Hosn; i el repugnant nuvi digué a n'Hassan:

— Es veritat que ens has fet un gran honor amb la teva presència, però ens plauria saber què esperes per anar-te'n.

Hassan Badreddín, com que no sabia ben bé el que tenia de fer, demanà al palafrener que l'acompanyés a la porta.

Tot just eixí el nan de la sala precedint Hassan per acompanyar-lo,

la porta de la sala es tancà al darrera d'ell i deixà el repugnant nuvia fora i Hassan Badreddín sol amb Sett-el-Hosn.

El pobre palafrener es girà per veure qui era que havia tancat i veié una rata tremenda que era qui havia empès la porta. Aleshores ell picà de mans per espantar l'animal, mes la rata anà engrossint-se fins quedar convertida en un gat negre amb els ulls fosforescents, que feia uns marraus que esgarriaven. El nan quedà perplex al davant d'aquella bèstia misteriosa, i el gat negre anà creixent creixent fins quedar convertit en un gos tremebund que se li anava atansant ensenyant-li les dents. El desgraciat palafrener sentí que les cames li flaquejaven i volgué recular... El gos anà inflant-se inflant-se fins quedar convertit en un ruc que feia uns brams que eixordaven, tot avençant amenaçador... Aleshores el pobre palafrener començà a demanar socors cridant tant com podia, i el ruc anà augmentant de volum fins que fou convertit en un bisont, el qual li parlà amb una veu humana forta com un tro:

— Desgraciat de tu que provis de de moure't d'aquest recó fins que surti

(1) Les hurís són unes dones de bellesa imponderable que, segons Mahoma, pob en el cel.

(2) Imprecació corresponent a «Per Déu!»

(3) Fill de Basra.

el soll Quan serà arribada aquesta hora, desgraciat de tu si no te'n vas al carrer immediatament, i desgraciat de tu si mai per mai t'atrevisiss a atansar-te a aquest harem i a Sett-el-Hosn. Tu no ets ningú aquí! El marit de Sett-el-Hosn és Hassan Badreddin El Basrauí. Desgraciat de tu que et queixis ni expliquis a ningú res del que has vist aquesta nit: Si deixassis de complir cap d'aquests manaments et faria morir de la manera més esgarriofosa!...

En acabar de dir això, el bisont, que no era altre que el Geni protector d'Hassan, es convertí en fum i s'esblaimà en l'aire.

Mentrestant Hassan Badreddin, en quedar sol amb Sett-el-Hosn, caigué de genolls als peus d'ella, i li digué:

— Oh, amor dels meus ensomnis! Lluna clara de la meua nit! Jo sóc el teu esclau i vull viure fins l'eternitat dels temps agnollat als teus peus! I quan el dia del traspass vindrà, la mort no em torbarà perquè sé que al paradís he de retrobar-te; oh, radiant hurí de sobirana beutat!

— Ai, estimat! Quina delícia sentir-me estimada per tu i quin consol veure'm lliure d'aquell repugnant palafrener!... — feia ella. — Però, escolta'm: Qui és el meu marit? Tu o bé el nan fastigós?

— Oh, amada! El teu espòs enamorat sóc jo i ningú més — feia ell, tot deixant la seva capa brodada al damunt d'una banqueta, junt amb el turbant que li feia calor, i la bossa amb els diners que li havia pagat el Jueu de Basra. — Com podies pensar ni un instant que un ésser tan repulsiu i tan disforme et fos destinat per marit, llum dels meus ulls?...

I així parlant-se extasiats i besant-se les mans i el front i les galtes, semblaven una parella de tórtors enamorades...

I per fi, el cansament de les musiques i els cants i els festeigs de tota la nit i les emocions hagudes amb tants i tants canvis, tant en ella com en ell, els rendí de tal manera, que quedaren adormits al damunt d'uns

coixins, quasi sense arribar a adonar-se'n.

Aleshores arribaren el Geni i la Gènia i estigueren una bella estona contemplant aquella dolça parella. Per fi la Gènia digué al Geni:

— Ja comença a aclarir l'alba: Seria necessari que abans que fos dia tornéssim n'Hassan Badreddin El Basrauí al lloc del qual ens l'hem empor-

molt important del país de Scham (4) que té per nom Damasc.

Mentrestant ja havia sortit el sol i la gent pacífica de la ciutat en passar per allí i veure aquell xicot adormit tan tranquilament en terra, començaren a fer comentaris i bromes, sense, deixar però, d'admirar la seva bellesa. En això ell es despertà i, en trobar-se tot voltat de gent estranya en mig d'un carrer que ni coneixia, sense capa ni turbant, s'aventurà a preguntar:

— Bona gent: Que em podrieu dir on sóc?

Ja podeu pensar que tothom esclatà amb una riallada.

— Tant de vi has begut que t'ha fet perdre el cap fins a l'extrem de no saber com nèixer on ets? — féu un dels concurrents. — No saps que ets a Damasc?

— Qui sap com i on ha passat la nit! — féu un altre.

I n'Hassan Badreddin, en el comble de l'astorament, féu:

— Per Al·lah, bona gent! Jo he passat la nit honradament amb la meua muller a Al-Kahirat!

Altrairallada general!

— Està ben boig! — feien uns.

— El que està és ben embriac! — feien altres.

En a'xò l'amo de la botiga, a la porta de la

qual estava n'Hassan voltat pels curiosos, obri les portes, i en veure aquell espectacle es compadí del xicot, el féu entrar a la seva botiga i féu fugir la gent amb quatre crits.

El bon home, que era pastisser i es deia El-Hadj (5) Abdal·lah, li digué, tot tranquil·litant-lo:

— Gentil amic: Digues-me d'on vens i qui ets amb tota confiança, i conta'm com el millor dels teus bons amics.

Aleshores n'Hassan Badreddin li explicà tota la seva història, des del començament fins a la fi, i el bon pastisser Hadj Abdal·lah, tot meravellat, li digué:

(4) Síria.

(5) Pelegrí.

tat mentre dormia.

— Tens raó, companya — féu el Geni. — Ja te'n pots anar tranquil·la, que jo em cuidaré de tornar-l'hi sense que ni tan sols es despertí.

I els dos Genis, ignorant que el propòsit de n'Hassan Badreddin era precisament anar a Al-Kahirat a trobar el seu oncle Xamseddin amb sa filla la bellíssima Sett-el-Hosn, la qual a hores d'ara era sa muller, s'emportaren de bell nou el nostre amic pels aires, sense recordar-se ni tan sols de recollir-li la capa i el turbant i la bossa amb els diners del Jueu de Basra.

Però el fat de n'Hassan Badreddin volgué encara una altra complicació: El Geni s'equivocà i en lloc de deixar-lo al damunt de la turbèh del seu pare al cementiri de Basra, el deixà ajagut a una portalada d'una ciutat

(Continuarà)

Recepta pesada

I
El senyor Pere Basté
no es trobava gaire bé:
poca son, molta desgana
i malhumor i galvana
el tenien atrapat
que semblava un pe'x mullat.

II
Li deia la seva dona:
— Ta salut no serà bona
si no vols cuidar-te bé.
Tu no saps el que et convé.
Crec que pateixes del fetge.
Veuràs, vés a veure el metge.

III
Per fi l'home, amb decisió
se n'anà a veure el doctó
el qual molt bé l'auscultà
l'esquena li repicà
i li rece tà un xarop
que curava i treia el cop.

IV
Mes quan a casa tornà
la dona va remarcà
que el seu marit murmurava
sens parar i rè escoltava,
amb el cap baix, mans enrera,
i la cara molt severa.

V
— Què et passa! Pere, respon
Estàs mut, vatua el món?
Digues, t'ha espantat el metge?
No em vols dir rè! Es cosa lletja
tractà així a la teva esposa
Ja conec que et vaig fent nosa!

VI
Mes, acostant-s'hi millor
pogué sentir la remor
del seu marit repetint:
— Sis cents dinou, sis cents vint
sis cents vint-i-u... i anava
comptant sempre i mai parava.

VII
Finalment es ficà al llit
sense parà aquell neguit.
— Mil cinc cents, mil cinc cents u
mil cinc cents dos... De segü
que si no li ve la son
comptava fins qui sap on!

VIII
A l'endemà en despertar
diu: — No sé on vàreig quedar...
Ah, sí, dos mil trenta cinc!
Vaig a cà'l metge, no tinc
paciència per comptar més
ni que la vida em costés.

IX
— Doctor, no ho puc aguantar!
— Què, no pot? — Tan de comptarl!
Comptar què? — Vostè em manava
quan ahí al pit m'escoltava
Vagi comptant... i després
no em va dir que m'aturés.

UN RETALLET DE CADA COSA.

FAULES D'ISOP

XLIV — Les llebres i les granotes

Reunides una vegada les llebres, es queixaven entre elles de la seva vida tan perillosa i plena de temors, perquè les cacen els homes, els gossos, les àligues i molts altres. Millor era, deien, morir d'una vegada que no tremolar tota la vida. Decidides així, arrencaren a córrer cap a un estany per llençar-s'hi i ofegar-s'hi.

Però les granotes que entorn del llac estaven assegudes, en sentir el soroll de llur cursa, de pressa saltaren a l'aigua. Una de les llebres, llavors, més asseynada que les altres, digué: — Atureu-vos, companyes, i no us feu cap mal: com veieu, aquí hi ha altres bèsties més porugues que nosaltres.

Moralitat: La falla mostra que els infeliços s'aconsolen en veure que d'altres pateixen coses pitjors.

LLIÇO DE GRAMÀTICA

La senyoreta Eduvigis ha renyit amb el promés i ara en té un altre.

Una amiga li pregunta:

— I doncs, com ha anat això.

— Veuràs — fa ella — el meu futur

anterior era imperfecte però el meu futur present és perfecte.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

— Té hora — en entrar a Llotja li pregunto a un que en sortia; i aquell amb la cara motxa em diu: — Vint-i-quatre al dia; el que no tinc és rellloge.

A. A.

— La Tona té relacions amb un fadri sabater.

— Que és molt ric? — Prou en deus er, Sempre parla de talons.

G. E.

El mestre don Cosma Cendra que e s ossos la pell li esqueixen, els queixals i dents vol vendre, puix mai ha arribat a entendre per què dimontri serveixen.

P. RAVETLLAT

— Senyor jutge vinc a dir que prop les tàpies de l'hort hi ha un cadàver difunt que pareix un home mort.

A. R. C.

En Lluc, al senyor Rafeques per pagà un favor rebut va regalar-li un llorito que valia mig Perú. L'endemà ambdós van trobar-se i de cop preguntà en Lluc: — I què, el lloro? — I ell contesta: — Molt bo, però era un xic dur.

S. C.

LLIBRES M'ISTERIOSOS

No parlem dels Vedas, del Koran ni del Mahabhârata. Es tracta de tres volums editats per una societat de prestidigitadors i màgics de Londres, els quals llibres contenen l'explicació detallada dels seus secrets professionals o *trampes* dels jocs de mans i escenes de màgia.

Aquests llibres estan enquadernats en fortes tapes i tancats amb guardes metàl·liques que es clouen a pany i clau. La clau és propietat del posseïdor del llibre i s'obliga amb jurament, en comprar-lo, a no deixar-lo llegir a ningú ni explicar a ningú cap dels secrets que conté.

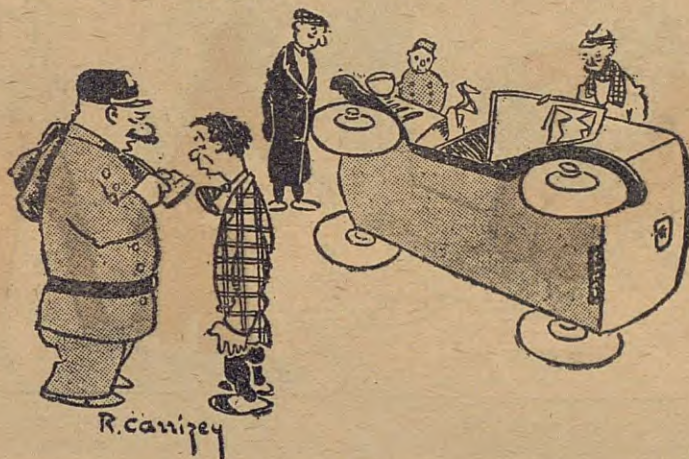
Quan el posseïdor d'un d'aquests llibres mor, el llibre retorna a la societat o és destruït car per contracte especial, no pot ésser deixat en herència.

El tiratge d'aquests tres volums és sols de cinc cents exemplars i es venen a preus elevadíssims, a més a més de l'obligació i jurament que s'imposa als compradors.

En la confecció d'aquests llibres s'han pres precaucions per tal que els caixistes que els componien no poguessin enterar-se de llur contingut. La composició, que és en anglès, l'han fet lletra per lletra, caixistes forasters que no entienien l'idioma i encara, perquè no poguessin copiar-ne trossos i fer-se'ls traduir, se'ls donà l'original en fragments dispersos i sense connexió.

Un sol home, el secretari de la Societat, ha llegit les proves completes dels volums.

Totes aquestes precaucions són preses, naturalment, perquè ningú conegui els trucs de què es valen els prestidigitadors en llurs representacions públiques.

R. Canipey

— Dieu que estàveu present quan ha passat la desgràcia i no heu vist res? Com s'entén això?

— Es que era dintre l'auto.

(De Péle-Mé'e)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 546 — Estanislau Blanch

N.º 547 — Joan Cots

N.º 548 — Francesc Dalmau

N.º 549 — Josep Cabruja

Redacció i Administració. Cardenal Casañas, 1
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

Avui seguint monuments
s'han mostrat força prudents.

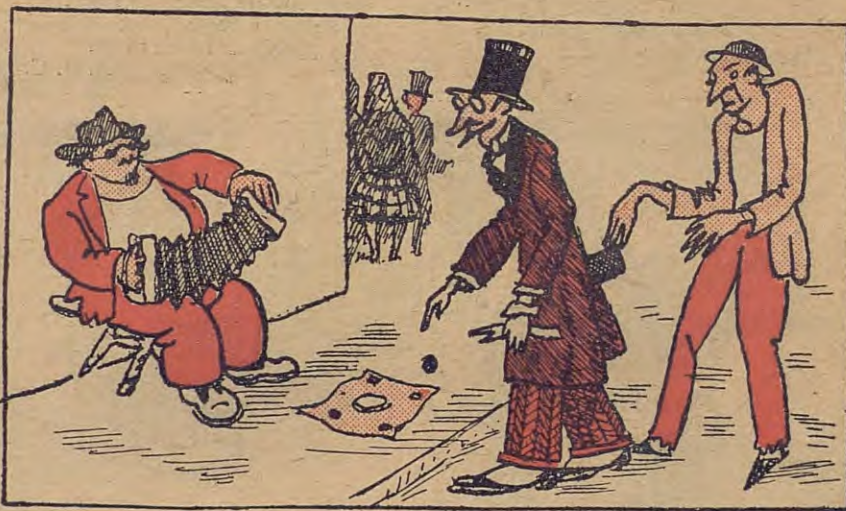
Pels carrer fan molta tropa
pintes i barrets de copa.

No s'escolta cap botzina
prò es sent olor de benzina.

— Baliga, amb eixes empentes
farem carteres a centes.

— Tu toca música maca
jo tocaré la butxaca.

Tot mogut a compassió
s'atura un galan senyò.

Mentre feia caritat
en Baliga l'ha escurat.

— Aquest pillastre m'ha pres
la cartera i e s dinès

— Sí. senyor, io els hi he pispat
puix de lluny l'he olorat.

I així obtenen al final
propina monumental.

TONI